

Pre nego što sam krenuo put Barse, preko prijatelja sam našao smeštaj, kod njegovog prijatelja. Međutim, trebalo je doći, tj. naći tog čoveka u za mene u tom momentu, nepoznatom gradu. Taman kada sam pomislio da su svi moji problemi ostali tamo gde sam ih ostavio, onako iznenada došli su novi. Kao da se zid na svakom koraku stvarao ispred mene i svakim novim pokušajem da ga zaobiđem, udarao sam u njega. Da vam malo objasnim ovaj zid. Dakle, roaming sam već u Rumuniji mogao da zaboravim, jer mi nije funkcionisao (to će se u budućnosti pokazati kao super stvar ;)), internet koji je trebao da mi bude pouzdan partner u pronalaženju mog sada već novog prijatelja, pokazao je svoje kapitalističko lice. Nisam mogao na čitavom aerodromu naći ni jedan slobodan Hot Spot na koji bi mogao da se povežem, pod ovim "slobodan" mislim, besplatan. Kako bih izašao iz ove krajnje bezizlazne situacije, naoružan engleskim i španskim jezikom krenuo sam u odlučujuću bitku, pronalaženje izlaska iz aerodroma i autobusa kojim bi se prebacio do Plaza Catalunya-e. Iako sam slušao priče kako Španci nemaju pojma da govore engleski jezik, i da se komunikacija sa njima na engleskom svodi na mlataranje nogama i rukama.

Ne odustajem od zamisli da komuniciram na engleskom i tako razuverim sve one koji su mi to rekli, jer sam se vodio politikom da, ukoliko ja to ne vidim i ne doživim, baš vam i ne verujem. Budući da sam kao i svako muško dete Srbije pored majke i sestre odrastao uz špansko/meksičke serije, tamo negde iz dubine devedesetih kreću da mi sa javljaju španske reči. Da, bili su u pravu ruke, noge glava su vam obavezni dodatak u komunikaciji, a takođe shvatam da bi prosečna devojka ili žena koja je barem tri sata svakodnevno trošila na serije bila smatrana jezičkim genijem. Naravno, zbog načina na koji je naučila jezik. Tako da bih ovom prilikom hteo i da se obratim toj populaciji, a i populaciji onih koji su im svakodnevno pričalo kako je to gubljenje vremena. E, pa nije gubljenje vremena, daje vam sasvim solidnu osnovu za komunikaciju i dalju nadogradnju. Malo se odaljih od teme... Ulazim ti ja u autobus i ostajem blago šokiran kada saznajem da je karta pet evra i dva centa ali opet jako jeftinija varijanta u odnosu na taksi. Nikako, ali nikako na aerodromu nemojte uzimati TAKSI, iako je to tamo sređenije - uzeće vam od 30 do 50 evra za vožnju od aerodroma. Tako da je 5,2 evra prilična ušteda u odnosu na taksi tarifu. Vozač me obaveštava da je moja stanica poslednja, taman da se malo opustim i nastavim sa gutanjem svega novog i za mene do tada neviđenog. Plaza Catalunya, izgleda predivno; zgrade ukrašene i pripremljene za predstojeće praznike, tako velika i tako lepa. Ne usuđujem se baš da šetam, da se ne bih mimoišao sa prijateljem, tako da se moje razgledanje Plaze Catalunye svodi na deset metara napred i deset metara nazad. Nalazim se sa Stefanom, mojim domaćinom u narednih nekoliko dana.

Ostavljam stvari i odlazimo u obližnju kafeteriju da se okrepimo. Zaboravih da vam kažem reč-dve o prevozu. U Barseloni postoje četiri vrste prevoza, Metro koji verovali vi ili ne ide na svaka tri minuta i da tačan je u sekundu. Najbolji dokaz za to je što odbrojavaju vreme u nazad i nije mi se desilo ni jednom dok sam bio tamo da je kasnio. Drugi je neka kombinacija metroa i voza, malo lošija verzija metroa, ali opet svakih sedam minuta, što je prilično dobro. Treći način

EU - u pravom smislu te reči (2)

Napisao Miroslav Kovačević
sreda, 13 april 2011 14:12

prevoza, e to vam je stari dobri autobus, ahahah, čikam vas da pokušate da se švercujete u njihovim autobusima :) Četvrti će biti taksi, komunikacija ruka, noga, pa opet ruka noga. Nisam mogao da se načudim, hej, pa taksisti, turističko mesto. Čoveče! To im je u opisu posla, znati barem još jedan strani jezik... Međutim, nećete imati taj luksuz, plus je pod mora se da se ponovi ime ulice ili mesta gde se planira ići barem pet puta, da se potvrdi, nije na odmet.

Prvo veče sam proveo relativno mirno, nisam se ponaso kao "pušten s' lanca" Rasterećen i smešten, pokušavao sam da naučim put kojim smo išli do kafanice, za početak upoznavanja sa Barsom dosta, ali za sve što sam toga dana proživeo, mislim da je bilo dosta. Veče se završilo sasvim u suprotnosti kako je dan počeo, tiho uz zvuke španske muzike, špansko pivo u izvornoj ambalaži, oooo da - čaša od DVA dcl. Krajnje neuobičajene, jer se zna kod nas bez 0.5 L nema ni da se priča, a ne 0.2 L. Bože, da se smeju ljudi. :) Eh, još samo da saznamo kakav je osećaj probuditi se u Barsi. :))))))